

KONICA FP-1

AF FINN LICHT

Så er det første spejlreflekskamera kommet med fuldautomatisk program-automatik, der stiller såvel lukkertiden som blænden. Andre kameraer findes med programlukkere som en del af automatikken. Men Konica har skåret igennem og vurderet (sikert helt rigtigt) at der findes mange fritidsfotografer med 10 tommelfingre og uden særlig interesse i det mere tekniske. Disse mennesker skal da også have mulighed for at anvende et spejlreflekskamera med størst mulig betjeningslethed (faktisk uden indstilling) og uden at blive blændet af et lysorgel i søgeren.

Selv filmilægningen er ganske enkel og med en fiks illustrerende »filmstrimmel« (man må blot håbe at tommelfingerfolket husker at fjerne den inden filmilægning).

Tidligere former for program-automatik i kompaktkameraer uden spejlrefleks havde ofet en viser, der trinløst markerede valg af tid og blænde, der stod på række over for hinanden. men i FP-1 er man gået andre veje og har udnyttet den nyeste elektroniske teknik ved at indbygge en microprocessor, der styrer alt fra lysmåling, eksponering til flash-automatikken.

FP-1's automatik vælger lukkertider ud fra 3 »arbejdsblænder«, der begynder med blænde 2,8 som største åbning og med tider mellem 1/30 og 1/200 sekund. Næste trin er blænde 5,6 hvor tiderne er mellem 1/60 og 1/400 sekund og endelig blænde 11, hvor der anvendes tider mellem 1/125 og 1/1000 sekund.

Det lyder kompliseret, men da man i praksis ikke skal spekulere på det, men overlade det til automatikken, er det ikke noget problem, og prøvefilmen viste da også ganske ensartet sværtning.

Hermed ikke være sagt, at der ikke kan opstå motiver, som automatikken ikke kan klare. En smule sol og sne, som det er nu, er ikke automatikkens livret, men så ændrer man blot indstillingen af filmfølsomhed til f.eks. det halve af ASA-tallet (der findes ingen korrektionsindstilling), og det er let på den store drejeknap. ASA-indstillingen går fra 25-800, hvilket er lige det mindste - men igen må man huske, hvem kameraet er konstrueret til, så der er næppe nogen, der presser sin film.

Søgeren består af den efterhånden helt standardiserede snitbilled-mikrorasterring-indstilling. Derudover er der kun to lamper: en grøn, der betyder lys nok, skyd løs (og med flash at denne er klar), samt en rød: der logisk nok siger for lidt lys (man kan dog godt forsøge at trykke-af under forhold hvor motivet er lyst mod en mørk baggrund - men man har ingen garanti for korrekt belysning). Hvis den

røde blinker, betyder det, at man har drejet blænderingen væk fra AE-indstillingen, hvilket der kun skal gøres, hvis man bruger en flash uden Konica-automatik.

Der findes en lang række objektiver (27 tror jeg nok) der passer til FP-1. Normalt medleveres det meget kompakte 40 mm/f 1,8, der er et fornemt lille objektiver hvis brændvidde er let at arbejde med.

I øvrigt passer alt udstyr fra FS-1 og FC-1, og det er ganske omfattende, lige fra intervalltimer, venstrehåndsudløser, fjernudløser til winder.

I et par numre af Fotokino fra sidste år var vist billeder optaget efter det fantastiske Zone-System (som jeg også er tilhænger af), så det var fristende at tage på frilandsmuseet og prøve nogle af de samme motiver med et automatkamera - og som det kan ses gik det faktisk ganske godt - trods vejret, der gav kolde tæer. Der blev anvendt iflods FP 4 fremkaldt i Paterson FX 14, hvilket giver meget ens resultater fra gang til gang, og derfor også anvendes ved alle testoptagelser som standard (og garanti) for ensartet og fair behandling af alle.

